

Forfatter: Lund, Rasmus

Titel: BREV TIL: Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet FRA: Lund, Rasmus (1882-07-22)

Citation: Lund, Rasmus: "BREV TIL: Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet FRA: Lund, Rasmus (1882-07-22)", i *Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve*, Konrad Jørgensens Forlag., s. 44. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002258082-000-shoot-L0022580820000043.pdf> (tilgået 09. juli 2024)

Anvendt udgave: *Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

1882, d. 22. Juli, fra Lund til Ministeriet for Kirkeog Undervisningsvæsenet:

„Det høje Ministerium har den 2. Juni d. A. tilkjendegivet mig dets Misbilligelse af den begaaede Overtrædelse af Lovgivningen og forelagt mig Valget mellem at erlægge en Bøde paa 100 Kr. til Statskassen, eller at blive sat under Tiltale for en Provsteret, fordi jeg paa Forældrenes og Barnets Begjæring har taget en tolv Aars Dreng til Alters, uanset at Biskoppen paa min Forespørgsel om Rigtigheden af, at jeg efterkom deres Begjæring, havde tilkjendegivet mig, at jeg vilde handle imod Kirkens Forskrift, dersom jeg tog Drengen til Alters.

„Jeg har i Dag mældt, at jeg er villig til at betale de 100 Kr., da jeg ikke betvivler Ministeriets Ret til at ikjende en saadan Bøde, og jeg intet Kald har til uden tvingende Nødvendighed at lade en Retssag føre for de borgerlige Domstole.

„Jeg kan dog ikke gjøre dette uden at lade følge en aaben og ærbødig Henvendelse til det høje Ministerium.

„Det skal da først bringes i Erindring, at jeg ikke, førend jeg meddelte Barnet Nadveren, indgik med et Andragende til Biskoppen om Tilladelse dertil, eller gjorde nogen Forespørgsel om Rigtigheden deraf efter Folkekirkens Forskrifter; men jeg skrev til Biskoppen, hvis Mening jeg ønskede at høre, og forklarede ham Barnets Stilling og Forholdene i dets Hjem, hvorved jeg begrundede min Overbevisning, at dets Begjæring ikke kunde nægtes. Biskoppen gav ingen som helst Anvisning til Muligheden af at imødekomme Barnets Trang, om det var fornødent, men tilkjendegav mig kort, at han ingen Tilladelse kunde give, og at jeg ved at gjøre det vilde handle mod Kirkens Forskrifter.

s. 45.„Dernæst skal jeg minde om, at det er gjort klart for de høje folkekirkelige Myndigheder, at her intet er sket for at sætte vor egen Anordning i Steden for den sædvanlige; thi det er skriftligt udtalt for Biskoppen, at det skete, fordi det var min Samvittigheds Bydende ikke at nægte Barnets og dets Forældres inderlige og vedholdende Begjæring; og jeg har ved denne som ved flere Lejligheder ikke skjult, at Sagen har været saa alvorligt overvejjet, at det vilde have været mig meget lettere at opgive den kongelige Anerkjendelse som Valgmenighedspræst og da gjøre, hvad jeg ikke maatte undlade, naar jeg ellers havde anset mig berettiget dertil for det Folks og den Menigheds Skyld, jeg tjener.

„Jeg er vis paa, at jeg i denne Sag ikke maatte handle anderledes, og jeg maa aabent udtale, at jeg, om et saadant eller lignende Tilfælde i Fremtiden møder mig, nødes til at handle paa samme Maade. Dette er jeg ogsaa berettiget til at erklære paa Menighedskredsens Vegne. Jeg har i det Stykke været i fuld Forstaaelse med den, og hvad der for den Sag er bleven paalagt, har været følt som en Byrde, lagt paa Menighedskredsen i det hele.

„Det er mit sikre Haab, at en saadan Handlemaade, der hverken strider mod den kristne Menigheds- eller gammel luthersk Kirkeskik, ikke i Fremtiden vil blive betragtet som et Brud paa folkekirkelige Forskrifter. Baade er jeg vis paa, at det milde danske Folk og de, der tjener det ved at staa for Styret, vil ønske og unde Herrens Menighed den Samvittighedsfrihed, den ikke kan undvære, og at det vil skjønnes, at dette ogsaa maa være den rette Synsmaade i de Folkekirker, der er mærkede med Morten Luthers Navn.

„Det skal nemlig, naar Talen er om Lovbrud lige over for folkelige Anordninger, ikke glemmes, at de lutherske Fædre, da de aflagde den alvorlige Bekjendelse tor Rigsdagen i Avgzburg, saa at sige sluttede med en Anvisning til Biskopperne, hvorefter disse let vilde kunne opretholde den lovlige Lydighed, naar de nemlig ikke drev paa Overholdelsen af Anordninger, som ikke kan holdes med god Samvittighed, i det der tilføjes, at saadanne Anordninger maaske fra først af har haft gyldige Grunde, uden at de dog passer for senere Tider. (Avgzburgske Konfession, Artikel 28).

„Kan Menigheden i dette og lignende Stykker ikke finde den Samvittighedsfrihed, den ikke kan undvære, da følger med Nødvendighed en Skilsmisse fra det folkekirkelige Tilsyn, der ogsaa vil s. 46række til Kredse, der ligesom jeg og mange af mine nærmeste Venner inderlig ønsker at føre vort Liv sammen med den danske Folkekirke og ikke kan skilles fra Menigheden i denne.“